

אלול הוא הזמן בו אנו עוצרים,
לוקחים צעד אחד לאחור ומתבוננים.

גיליון מס' 2584 ו' באלול תשע"ט * 6 בספטמבר 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

סוף הקיץ | דודו פלמה

זה נכון שהקיץ מרגיש כאילו שהוא כאן כדי להישאר איתנו לנצח, ונכון שעודנו נאחז בציפורניו הלוהטות בשמים הכחולים ומחניק לנו את הנשמה . אבל החצבים כבר כאן, וגם ענני הבוקר רומזים שהוא כבר בדרכו החוצה והציפורים שאין להן גבולות חולפות בשמינו ומביאות בכנפיהן רוחות של סתיו...

מתוך שִׁרְפַת הַקִּיץ

מתוך שִׁרְפַת הַקִּיץ
באתי אל הסתיו כפליט.
בזהירות הוספתי את מטעני הדל
לערמת מעשי המתיים שנותרו מאחור.
בלילות השקפתי בחרדה אל הגבעות
מקוון ברוח הנושבת אל
משמרות האבל של טורי החצב.

במשק רך חלפו מעל לראשי
משלשי עופות נודדים
זועקים מרה את שירת
כוכב-הדרום החורט געגועים
על אישוניהם הדולקים.

עקבות של שמש מתרחקת שרטו
תלמים בפני המשתנים לאט.
חרש נסוגו ירחי
קשמתוך גופת אלול הנרקבת
עלה תשרי יפה ונוצץ
כאחד האלים.

לפתע היה נדמה
שכל העולם עומד
ולרגע חולף של טהר
רציתי לבכות ולהאסף
אל מותי,
כמו עונות השנה.
כמוהן לשוב מחדש
לעד.

זה הבית

חזרנו הביתה
לאחר מסע משפחתי של שישה חודשים
במקסיקו, ארה"ב וקנדה .

קבלת הפנים שקיבלנו - חידדה לנו שזה
הבית שלנו, שאין כמותו.

קוראים לזה בית - כאשר במפגש אקראי התגובה הראשונה היא, איזה כייף
שחזרתם, חסרתם לנו .

קוראים לזה בית - כשיש תחושה שיש לאן לחזור.

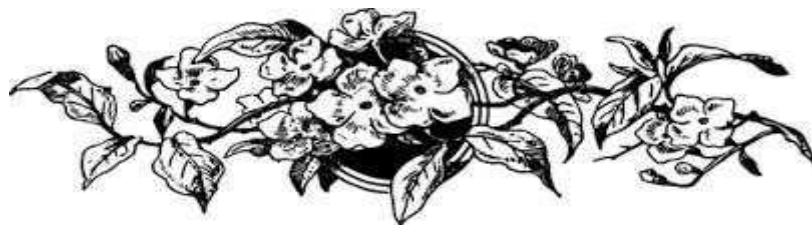
קוראים לזה בית - כשקבלת הפנים מרגשת, מחבקת.

קוראים לזה בית - זאת הרגשת השייכות לקהילה .

זה מחמם את הלב, זה מרגש ועושה חשק לצאת שוב רק כדי לחזור לבית....

תודה לכם קהילת הבית

משפ' טיקוצינסקי ויודאקין

נפגשים במפגש...

שלום לכולם, מצורף פירוט החוגים והפעילויות המתוכננות במפגש לחודש זה, כולל תאריכים:

פעילות הבוקר:

- בימים שני וחמישי 8:40 ארוחת בוקר מזינה. אני מזמינה אתכם לנצל את הארוחה המוגשת, לתאם עם חברים ולאכול בנעימים ובחברותא.
- בימים שני וחמישי בשעה 9:00 נתחבר לשידור השיעור מכיתת הלימוד בבית ותיקי הגליל. ביום שני השיעורים יעסקו במזרח התיכון. בימי חמישי בתקשורת בינאישית ושפת גוף.
- ימי שני בשעה 10:00 ד"ר יוסי חלמיש- סדרת הרצאות תרגול – ההרצאות משודרות ויעסקו בנושאים הבאים:
9/9 תנועה ורגש + חיסון מנטאלי
16/9 אמפתיה לאחר + הקניית משמעות ליומיום
23/9 מוח בורא מציאות + תנו למוח לנוח
- בחוג תולדות האמנות נמשיך לעסוק ב: Art Across The Ages סדרת הרצאות אוניברסיטאיות.
- חוג מוסיקה בניצוחו של מקס, ביום חמישי 12/9 בשעה 10:20

שימו לב לתאריכים המיוחדים המצורפים:

- יום חמישי 19/9 בשעה 10:30 צח"י- צוות חרום יישובי, הכרות עם הצוות, פועלו ושיח בנושא. בהנחיית דוד אלמן

- יום חמישי 26/6 הרמת כוסית חגיגית לכבוד ראש השנה.

פעילות אחה"צ:

- קבוצת דיון גברים נפגשת בימי ראשון אחת לשבועיים.
למתעניינים יש לתאם מול קולין פ. או פול ב.
- BIBLE CLASS With Tirtza ימי שני בשעה 17:00
- חוג ספרות חזר מפגרת הקיץ. אתם מוזמנים להצטרף לקבוצת החוג של תמר להעשרה איכותית ממש כאן בבית. ימי שלישי בשעה 17:00
- בימי רביעי פרויקט סרטים קלאסיים בצפייה מונחית ממשיך, בהנחיתו של מקס מדר:
- "A DAY AT THE RACES" 11/9** קומדיה מטורפת של האחים מרקס
- "THE THIRD MAN" 18/9** פושעים בעיר וינה אחרי מלחמת העולם השנייה
- "ON THE WATERFRONT" 25/9** סרטו הראשון של מרלון ברנדו
- הסרטים יתחילו בשעה 17:00 מוזמנים להקדים ולהנות מהכיבוד המפנק.

נשמח לראותכם,

בינתיים... שבת שלום!

וניפגש במפגש... שיפי

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

בראשית דברי אני רוצה להבהיר: אין לי מלה אחת של בקורת כלפי ארי שטיינר שמנהלת את הנושא בנועם ובאיכפתיות. ואני עדיין זוכרת את המסירות הרבה של שבי ז"ל, שיחד עם ציונה, שתיבדל לחיים ארוכים וטובים, ניהלו את בית בלונד באהבה.

בשבוע שעבר התבשרנו על העלאת המחירים בבית בלונד: 200 ₪ לזוג ללילה (אני באופן אוטומטי מוסיפה בראשי עוד 50 ₪ שאני משלמת עבור ניקיון) כלומר 250 ₪ ללילה.

כשאנחנו נוסעים לאזור המרכז אנחנו מתארחים בצימר (הגענו אליו דרך booking.com) המחיר: 280 ₪ ללילה. מה כולל המחיר? חדר גדול ונקי ממוזג ובו טלוויזיה. מצעים והרבה מגבות. מקלחת עם מקלחון, כך שהמים אינם מתפזרים בכל החדר. יש במקלחת סבון, שמפו ומרכך, נייר טואלט וטישוס. וחדר השירותים מאורר היטב. בחדר יש מקרר ובו: בקבוק מים קרים וקרטון חלב. יש קומקום, כלי אוכל, קפה (נמס וגם בוך), תה וסוכר. ויש גם פינוקים קטנים: קערית עם פרות מיובשים, אגוזים, עוגיות וסוכריות. יש ארון שאפשר לתלות בו בגדים. לא צריך ללכת לשום מקום כדי לקבל את המפתח או להחזיר אותו בסוף, ולא מתבקשים להשאיר אותו נקי בסוף השהות שם. כל זה תמורת 280 ₪.

כשהיינו נוסעים לבקר את גיסתי ז"ל בלונדון, היינו לנים בחדר אירוח של הדיור המוגן שבו היא התגוררה. החדר היה נקי, היו מצעים ומגבות. שירותים עם נייר טואלט. בחדר היה קומקום וכלי אוכל למיניהם. בסוף השהות התבקשנו רק לרוקן את האשפה. כל זה במחיר של 17 ליש"ט ללילה. גם אם נכפיל את הסכום בשער החליפין העתיק, שהיה נהוג בין השקל והלירה שטרלינג, נגיע ל 140 ₪ ללילה. בעלי הדיור המוגן לא היו פילנתרופים, ולא התכוונו להפסיד כסף, הם משלמים ארנונה, חשמל ומים, ובכל זאת מסתפקים ב 17 ליש"ט ללילה לכיסוי הוצאותיהם.

אינני יודעת איך נעשה התחשיב שהביא להעלאת המחיר בבית בלונד, אבל ברור לי שעיקר ההוצאה במקום, אלה ההוצאות הקבועות (ארנונה, ניהול המקום, ופה ושם של בעלי מקצוע שמתקנים את הטעון תיקון) ויש הוצאה של חשמל למזגן. מכיוון שהבית ניתן לנו במתנה על ידי הגברת איליין בלונד, כדי שישמש את אורחיהם של חברי הקיבוץ, אין מקום לגבות ממנו שכר דירה, אלא רק לכסות את ההוצאות האמיתיות של המקום.

ככל שתהיה התפוסה של בית בלונד גבוהה יותר, תהיינה ההכנסות גדולות יותר, ויהיה כיסוי להוצאות הקבועות, אבל העלאת מחירים עשויה להקטין את מספר הלילות שהמקום מוזמן.

בתקופה האחרונה יש כבר אלטרנטיבות לבית בלונד, לא רק בראש פינה, אלא גם בקיבוץ עצמו. יש אנשים שמשכירים חדרים, ויש אפילו כאלה שמוסרים את דירתם לאורחים בחינם כשהם נוסעים (אני מכירה כמה מהם באופן אישי). כל פתרון כזה גורע מהתפוסה של בית בלונד ולא תורם לכיסוי ההוצאות הקבועות של המקום.

יש לי איזשהו חשש, שלמישהו יש כוונה להגיע למצב שבית בלונד יחדל להתקיים לשם המטרה שהוא נתרם לכפר הנשיא (אירוח אורחים) כי לא ישתלם להחזיק אותו, ואז אפשר יהיה להשכיר אותו לתושבים.

אם החשש שלי אינו מציאותי, אני חושבת שצריך לחשוב שוב על המחיר שגובים עבור הלינה, ועל התמורה שמקבלים עבור המחיר הזה. ייתכן ש 200 ש"ח ללילה צריך להיות בתקופות של שיא הביקוש (בחגים ובחופשות) ולעומת זאת צריכה להיות הנחה משמעותית ללינה באמצע השבוע, או לתת הנחה עבור לילה שלישי ואילך. מכל מקום העלאת מחיר ב-50% ויותר, היא ממש לא נראית לי מוצדקת.

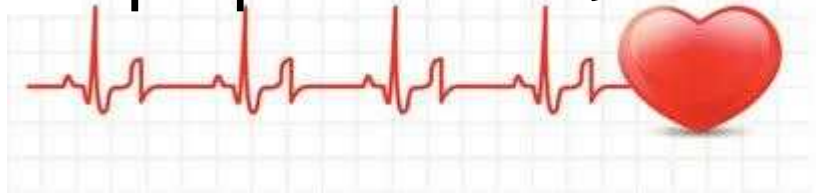
אני גם תוהה, בסמכותו של מי נמצא המוסד הזה (מנהל הקהילה? מנהלת השכרת מבנים? המנכ"ל?) ואיפה מתקבלות ההחלטות לגבי המקום? האם בנוסף לארי, יש איזו וועדה שמקבלת החלטות על המקום, שהוא נכס שניתן במתנה לכפר הנשיא על מנת שיהיה מקום לארח בו אורחים?

בשעתו, היה דו"ח של המבקר על בית בלונד. למיטב זכרוני, הדו"ח לא הגיע אל הציבור הרחב. אולי כדאי להציץ שוב בדו"ח ולראות אם יש משהו שנשכח ושכדאי לאמץ. ומכל מקום, אני מבקשת לבחון שוב את התחשיב של בית בלונד ואת המחירים שגובים עבורו.

ועוד מילה על הדגלים:

אחרי ששיבחתי את היד הנעלמה שהורידה את הדגלים, נודע לי שרתם איילון (רתם בלי ו') ביקש, ואריק לינטון ביצע. עכשיו אנחנו יודעים למי תודה ולמי ברכה. מבטיחה לא לחפור בנושא זה, אולי לעולם (כמובן שזה תלוי במה יהיה תלוי, וכמה זמן יהיה תלוי בשנה הבאה).

פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

הגענו לרגע החשוב –

השגנו בהדסטארט את הסכום ששאפנו להגיע אליו, 40,000 ₪ ועוד קצת. שיהיה ברור, לא היינו עושים זאת ללא התמיכה המופלאה שקיבלנו מכל כך הרבה אנשים בקיבוץ ומחוצה לו, זו היתה באמת חוויה כל כך מחממת את הלב ואנחנו מאוד מודות לכולם מכל הלב.

מיד כשקיבלנו את הידיעה שהכסף הושג, יצרנו באותו הרגע קשר עם הרבה חשמלאים כדי לקבל מהם הצעות מחיר, ולשמחתנו הצלחנו לשכנע את אלברט שלנו ואריק שלו ושלנו' לקחת על עצמם את המשימה הגדולה להחזיר את האור למטבח לשעבר, שהפך מהג'נקה המטונפת שהיה, לאולם ספורט מדוגם עם תאורה לא מסנוורת וקיר טיפוס ומזגנים. כל החלונות יהיו מוגנים ע"י רשתות מוצקות כך שכדורים שיעופו עליהם לא יגרמו להם כל נזק.

עופר שחרור המלאך, התנדב ליישר את הרצפה ולהרכיב את הפרקט. הוא כמובן ישמח לקבל עזרה מחברים, אז אם ישנם מתנדבים בקהל, אנא צרו קשר עם עופר או מעין ותבואו על הברכה.

כאשר נסיים את חדר ספורט, נבדוק את כמה כסף נשאר לנו בתקציב, משום שאסור לנו בשום פנים להיכנס לחוב. ואם נגלה שעדיין נשאר לנו כסף בתקציב נתקדם לפיתוח הנגרייה וחדר המלאכה. גם בו נצטרך להתקין חשמל, מזגנים, וונטה להוצאת אבק. וכמובן כל המכונות שצריך כדי לקיים חוגים וכל מה שצריך כדי שמיכאל הנגר יוכל להיכנס ולהתחיל להעביר חוגים במקום.

עכשיו לאחר שגמרנו את ההתעסקות במימון המונים, הגיע הזמן לקדם במרץ את "מעגל המתנדבים" (מה שנקרא עד לא מזמן "בנק הזמן" ועורר התנגדות, כנראה בגלל השליליות שיש במושג "בנק") לשם הזה יש אנרגיות טובות והוא מזמין יותר לדעתנו. התנדבות, כי זו המהות של המקום, ומעגל כי המתנדבים יוצרים מעגל בו כל אחד יכול למצוא את המקום המתאים לו. הרשימה של המתנדבים החלה כבר להתמלא. ואנחנו מזמינות את כל מי שחי בכפר הנשיא (אפשר גם מי שלא מתגורר בכפר הנשיא וקורא דברי הכפר ומעוניין להתנדב) ליצור עימנו קשר, עם מעין ורחלי, ואנחנו כבר נגלה ביחד במה כל אחד או אחת יוכל להתנדב. ישנם כל כך הרבה תפקידים לאיזו שבאמת כל אחד יוכל למצוא את מקומו. אז בואו.

ומה יקרה השבוע בלב הקיבוץ:

יום א' – משעה 9:00 בבוקר פתוח לכל מי שחשקה נפשו בחברה על כוס קפה. יש מקום משחק לתינוקות ו"ארון הבגדים" פתוח לכל דורש/ת. בואו

יום ב' – 9:00 בבוקר פתיחה. בשעה 15:30 הלב נפתח לכולם. ומשעה 17:30 נשב לאכול ארוחת ערב. יהיה טעים. מובטח

יום ג' – 9:00 בבוקר הלב נפתח. בשעה 13:00. ילדי התלתון אוכלים אצלנו. בשעה 17:30 יתקיים מפגש חשיפה לחוג אופנה ומחדוש לילדים מגיל 10; עם מדריכה מבחוץ בשם קארין שהיא מקסימה.

ובשעה 18:30 יתקיים מפגש לנשים כולן מוזמנות לבוא. קארין המדריכה תפגוש גם אתכם. המפגשים הבאים למי שתהיה מעוניינת להמשיך יהיה בתשלום.

ועוד דבר שמבקש להיוולד בימי שלישי – אילן מדינה פותח בהתנדבות בימי שלישי את המועדון לפעילות, כשבאותו זמן יוגש סנדביץ' טוסט. שבוע אחד יוקרן סרט. שבוע לאחר מכן יתקיים קריוקי. ובשבוע השלישי – ג'אסט דאנס. כל הפעילות תתחיל בשעה 18:00. כדי שהעניין יתחיל להתגלגל אנו זקוקים לשני מתנדבים או מתנדבות שיצטרפו לאילן, באחריות על המועדון והגשת האוכל בזמן הפעילות שאילן עושה. מי שמוכן להתנדב אנא צרו קשר עם אילן או מעין.

ביום רביעי – 9:00 בבוקר הלב נפתח. בשעה 15:30 לב הקיבוץ נפתח לכולם. משעה 17:30 נשב לאכול ארוחה טובה ומזינה.

יום חמישי – בשעה 9:00 בבוקר לב הקיבוץ נפתח .

אז כולם מוזמנים לבוא וגם להצטרף למעגל המתנדבים ולבוא ללב הקיבוץ מתי שרק בא לכם.

להתראות בלב הקיבוץ המשתפץ והולך רחלי ומעין

מרים גבעול המורה שלי למלאכת יד

לנכדות ולנכדים שלי שחזרו השבוע אל ספסל הלימודים. נכון שנשבעתי באבותיי שנרדפו בתקופת האינקוויזיציה, שאני לא אעלה תמונות שלכם בפייסבוק, אבל לרגל פתיחת שנת הלימודים אני רוצה לספר לכם סיפור קטן על המורה למלאכה שלי מרים גבעול האגדית. ואם כבר אנחנו מספרים על מרים גבעול אז גם על הדבר שהכי אהבתי לעשות אצלה - רקמה.

בימים ההם עוד לא כתבו את המטפורה האולטימטיבית שכולם מייבבים "כי כולנו, כן כולנו כולנו רקמה אנושית אחת חיה", ולכן רקמה אז הייתה עדיין רקמה בלבד. מחט חוט ובד ואצבעות קטנות ומסורבלות שנדקרות כל הזמן מהמחט ומדממות.

מרים גבעול הייתה מלמדת אותנו (אי שם בתחילת שנות השישים במאה הקודמת) מלאכת יד ואת כל שאר הדברים המופלאים שידעה, ושאמורים היו להפוך אותנו לאזרחים יעילים בחברה הישראלית המתגבשת. ובכן מרים גבעול הייתה אישה קטנת קומה ומקומטת בעלת קול ניחר ומחרחר, כנראה כתוצאה מכך שהייתה נוהגת לעשן סיגריה מסוג 'סילון' (סיגריה בלי פילטר שבאה בחפיסה כחולה שעליה היה מצויר מטוס סילון ממריא ולמטה היה כתוב 20 סיגריות מזרחיות. ואף פעם לא הבנתי באמת למה קראו לסיגריות האלה "מזרחיות"), וכשהייתה מסיימת סיגריה אחת מיד הייתה מציתה אחרת. בימים ההם מורים עישנו עדיין בכיתות ולא הבנו שזה כה מזיק לבריאות. אבל הבנו לליבה של מרים גבעול המורה למלאכה, כי אין סיכוי שהיא הייתה מצליחה לנשום אם לא הייתה מדליקה סיגריה.

מרים גבעול המורה למלאכה, הייתה מציתה סיגריה באמצעות קופסת גפרורים, שהייתה שולפת בטקס גדול ומרהיב מתיק שחור וקטן, קופסה שכמעט תמיד הייתה נופלת על הרצפה. ומרים גבעול הייתה נאנחת אנחה גדולה ומיוסרת ומתכופפת להרים את הקופסה, מוציאה מתוכה גפרור אחד ואחר כך שני, בדרך כלל בגפרור השלישי היא הייתה מצליחה להבעיר אש בקצה הנכון של הסיגריה.

מאותו רגע שני כוחות טבע עצומים היו פועלים על הסיגריה משני

קצותיה. מצד אחד התקדמה האש שבערה מהקצה הבוער, ומנגד התקדם באטיות ובנחישות נהר של רוק שזרם משפתיה שאחזו בסיגריה הנרטבת והולכת מצידה השני. ואנחנו, האזרחים לעתיד שלומדים מלאכת יד, היינו מתערבים ברוב נבזותנו מי מהם יגיע ראשון לאמצע הסיגריה, הרוק שלה שהרטיב את הסיגריה או הכתם הבוער שבקצה הסיגריה. ב-99 אחוז מהמקרים הרוק היה מגיע ראשון.

מרים גבעול מתה כבר מזמן. ועוד ימים רבים לאחר לכתה הוסיף עשן הסיגריות שלה להתאבך במדרכות העצובות בהן פסעה, עד שגם הוא התפוגג לגמרי. אפילו בזיכרוני. אבל כך למדתי לרקום.

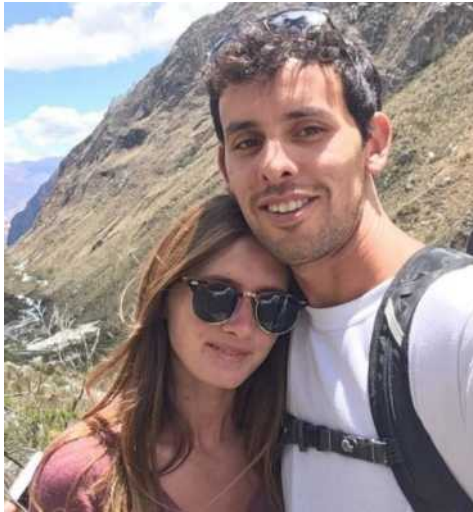
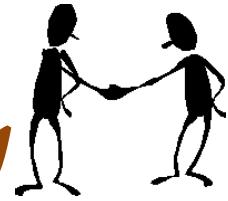
החודש האחרון בלוח השנה היהודי,

הוא למעשה החשוב מכולם –

הוא משמש כמסלול המראה,

לעבר פסגת החגים הבאים אחריו.

נעים להכיר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא

להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **מרטין קוק**, תושב,

גר בהולנדיים.

איך הגעתי לקיבוץ

שחף (בת זוגי) ואני הכרנו בלימודים בתל-

חי בתואר הראשון, ושנינו עשינו את התואר השני בפקולטה בצפת. כשהתחלנו ללמוד בצפת, שכרנו דירה בנוף כינרת במשך שנה, ואז החלטנו לחפש מקום אחר. היו לנו כמה חברים שגרו כאן, ויצא לנו להיות כאן כמה פעמים, אמרנו – מקום נחמד, ועברנו לכאן. מאז כל החברים שלנו סיימו את הלימודים, עזבו את הקיבוץ והמשיכו הלאה, ואנחנו נשארנו.

מה אני עושה בחיים

אני מיקרוביולוג, עובד במכון שמיר שבקצרין. התחלתי בתור עוזר מחקר בתחום שנקרא מיקרוביולוגיה סביבתית, שזה אומר להשתמש בחיידקים כדי לפרק מזהמים מהמים, ומשתמשים בזה בטיהור שפכים. עכשיו אני בנוסף לכך על תקן של מנהל מעבדה. אני גם עוזר הוראה בקורס מעבדה במיקרוביולוגיה בתל-חי, וגם עושה את התזה של התואר השני, שעוסקת במקרוביום – חיידקי מערכת העיכול.

כמה מילים על הקיבוץ

אני לא אשכח, כשבאנו לכאן לחתום על החוזה הראשון, ישבנו במשרד של ריטה, ואז עברו שם אנשים וריטה אמרה להם – בואו תכירו את התושבים החדשים, ואנשים באו וממש שמחו וחיבקו אותנו ואמרו לנו ברוכים הבאים, זה היה סוג של שוק, בקטע חיובי. בתור רושם ראשוני, זה היה – וואו.

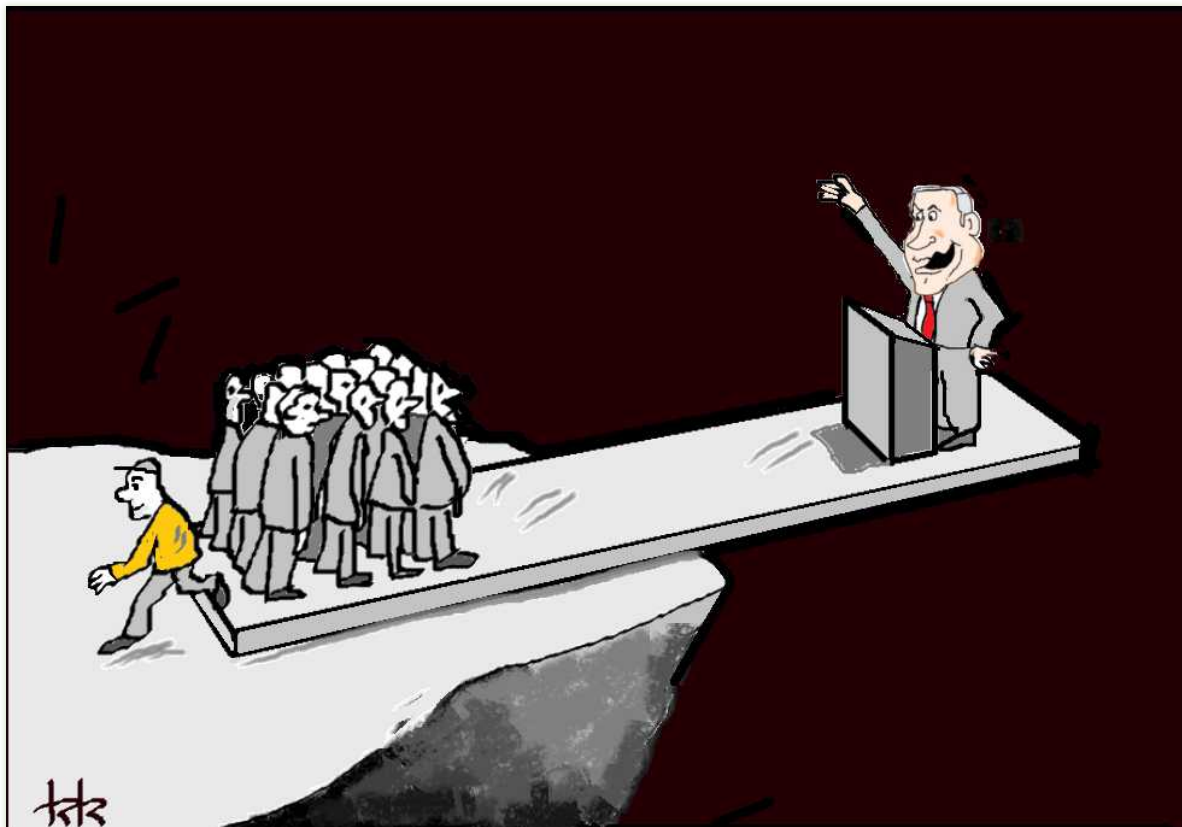
מאז, הרושם לא השתנה. אנחנו מכירים יותר את האנשים, הרבה בזכות הכלב שאיתו אנחנו מסתובבים, מכירים את הרחובות ופוגשים אנשים. מאוד בולט שיש פה הרבה משפחות צעירות, בבוקר בחניה של הגנים זה מאוד מרשים. אני אוהב את הקהילתיות ואת היחס לאנשים שהם לא חברי קיבוץ, וגם את היחס בין החברים לבין עצמם. את המסיבות, האירועים, מסיק הזיתים. אני לא מגיע לכל האירועים אבל חושב שזה ראוי לציון, וכל הכבוד.

ואני מת על המסיבות של הקיבוץ.

תודה רבה מרטין, נעים להכיר!

ביבי על פי התהום

משולחן העורכת

על רועה צאן. אלול ואני.

מאת חנה שפיגל | 22/8/2019

תעלה את נהמת ליבי שאינה מתורגמת למילים.

שמעתי פעם שיר על נער יתום, רועה צאן, שלא ידע כלום מעבר לאל"ף – בי"ת. יום אחד, ברגע של שברון לב, הוא פנה אל הקדוש-ברוך-הוא ואמר: קח מליבי את האותיות, ועשה מהן אתה את התפילות.

היום צפו בי פתאום מילות השיר הילדותי ההוא, עם הלחן המשתפך. אז נעצרתי והקשבתי. ופתאום הרגשתי איך כל האלול שלי מתחבא בתוך המילים הישנות. פתאום הרגשתי גם אני, כמו אותו רועה חסר מילים. אלול הזה תופס אותי השנה –

עם לב אטום.
ועיניים יבשות.
עם הרבה ידע בראש
והרבה פחות המיה בלב.
אלול תופס אותי עם ערימה ענקית של בקשות
לקראת השנה החדשה

ועם לאות מכבידה כל אימת שאני פותחת סידור,
 אני מבקשת לדבר איתך במילותיי.
 אני מחכה להשתפכות הלב והנפש,
 לצבעים המרגשים של אלול,
 לתחושות המרוממות-
 וכלום.
 תוך כדי העיסוק בחומר,
 כששרתי את השיר מלא התום ההוא,
 הבנתי שגם בליבי שברי מילים
 קטעי תובנות
 כמיהות שנדחקו היטב פנימה
 רצונות כמוסים
 בקשות כבויות שלא מצליחות לפלס להן דרך החוצה.

אני מאמצת את הפשטות של אותו נער,
 את הכנות הפשוטה שבמילים שלו
 ואני מתחננת מלפניך ריבונו של עולם –
 מחר, בתקיעת השופר, (שלא אשמע...)
 תעלה את נהמת ליבי
 שאינה מתורגמת למילים.
 תעלה את תחינתי
 שאינה מסודרת כתפילה.
 תעלה את זעקותיי ותחנוניי,

שוועתי וצעקתי לפניך. תשמע רק את הקול – יש בו כבר הכל.

דוד אלמן

פינת הויזואולוגיה

Visualogy corner (David Ellman)

לרגל יום המטבח הבינלאומי (מה יש?!)

אם רק הייתם יודעים כמה שניצלים טיגנתי ב"בישול ערב שישי"
שלא לדבר על כמה מהם אכלתי. נכון, אביבה?

**המטבח ההיסטורי עומד
להחליף תפקיד שיעיר
אותו מתרדמה די ארוכה,
ויהפוך אותו לפינת ספורט
ונגריה, במסגרת
"לב-הקיבוץ".**

שאפו לצוות!!

פינת הבננה

**אומרים שסלט חמישה צבעים הוא ממש בריא!
האם זה נכון גם עבור עיוורים?**

זכרונות שמהלכים על קצות הבהונות

